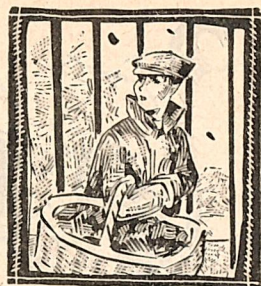

СРЕЩУ НОВА ГОДИНА

При входа на голѣмата, глуха отъ снѣгъ градина има единъ сандѣкъ. Върху този сандѣкъ, презъ есенята, слагаше кошницата си съ кравайчета едно босо момче и викаше: „Топли кравайчета!“ Но щомъ падна първиятъ снѣгъ и цвѣтниятъ губервъ отъ нападали жълти листа побѣлѣ, босоногоото измръзнало момче вдигна кошницата и си отиде. Тогава отъ каменитѣ стѣпала на високата черква се надигна единъ човѣкъ съ дървенъ кракъ, залюлѣ изтрѣпналата си ржка, наложи калпака си, който стоеше напреде му като блюдо за милостиня и закуцука къмъ сандѣка. Той бѣше измръзналъ на студениѣ камъни и бързаше да седне върху сандѣка, додето не го е затрупалъ снѣгътъ.

Срещу Нова година въ градината лудуваха малки деца съ радостни очи и зачервени отъ студъ бузи, а отъ клонитѣ на кестенитѣ омърлушени врабчетата гледаха надолу съ завистъ и тѣга.

Надвечеръ, когато градината

потъна въ мекия снѣгъ, отъ нѣкъде долетѣ едно врабче съ подутото коремче и изкрещѣ:

— Бърже, трѣгвайте подире ми! Въ съседното село намѣрихъ две купи съ просо. Цѣлата зима ще прекараме въ купитѣ. И на топло ще бждеме и просо ще си кълвеме колкото си щеме!

Всичкитѣ пилета полетѣха подирѣ калесника. Само едно остана. То бѣше голѣмо колкото единъ орѣхъ, съ насълзено око и навѣхнато крило. Когато другарчетата му отлетѣха, окото му се напълни догоре и то протегна надолу шия да капне сълзата. Сълзата се отрони, свѣтна и капна върху измръзналата ржка на човѣка съ дървения кракъ, който седѣше на сандѣка при входа на градината. Щомъ сълзата му допари, той вдигна очи и погледна между клонитѣ. Врабчето се засрами, сгуши се задъ едно клонче, отрупано съ снѣгъ, и вече не мръдна.

Задрѣма бѣдното пиле и на снѣвъ му се вести една хубава жълта нива съ снопи. — Жито!